

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca mr. sc. Bariše Gašpara, predsjednika vijeća, Željka Oreškovića i suca porotnika mr. sc. Veljka Vujovića, članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja BRIDGESTONE /FIRESTONE Austria, GmbH, Luxenburger Strasse 252, 1230 Beč, kojeg zastupa punomoćnik Davor Begić, odvjetnik u Zagrebu, Amruševa 1/II protiv tuženika WEIMAR d.o.o. Kraljevica, Bakarački Put 12, kojeg zastupa punomoćnik Milenko Škrlec, odvjetnik iz Rijeke, Pomerio 23, radi isplate 206.796,69 EUR, odlučujući o tuženikovoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci broj P-987/2001 18. listopada 2002. godine, nakon vijećanja u sjednici vijeća održanoj 19. prosinca 2006. godine

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci broj P-987/2001 od 18. listopada 2002. godine u dijelu u kojem je tuženiku naloženo da tužitelju plati iznos od 206.796,69 EUR sa zateznim kamatama po stopi koju banke u mjestu ispunjenja (Austrija, Beč) plaćaju na devizne štedne uloge po viđenju na EUR od 1. ožujka 2002. do isplate.

II. Preinačuje se točka I. izreke presude u dijelu kojim je tuženiku naloženo da tužitelju plati zatezne kamate po stopi od dospijea svakog pojedinog iznosa do 28. veljače 2002. godine i sudi:

- 29.388,28 ATS od 13. rujna 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,

- 2.446,03 ATS od 13. rujna 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,

- 13.844,65 ATS od 15. rujna 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 34.840,11 ATS od 23. rujna 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 39.777,72 ATS od 1. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 60.581,78 ATS od 1. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 60.151,09 ATS od 1. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 47.192,60 ATS od 2. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 47.192,60 ATS od 2. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 65.420,73 ATS od 2. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 42.517,40 ATS od 9. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 84.026,72 ATS od 9. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 57.957,69 ATS od 9. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 61.656,88 ATS od 13. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 61.986,16 ATS od 14. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,

- 20.683,10 ATS od 14. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 34.472,99 ATS od 15. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine
- 33.693,06 ATS od 15. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 21.956,90 ATS od 16. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 452.589,61 ATS od 19. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 120.526,05 ATS od 19. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 30.750,42 ATS od 23. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 52.278,68 ATS od 26. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 23.952,97 ATS od 26. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 33.387,30 ATS od 27. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 23.579,37 ATS od 27. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 70.983,89 ATS od 7. studenog 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,

- 3777,20 ATS od 11. studenog 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 28.425,48 ATS od 2. veljače 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 64.347,43 ATS od 5. veljače 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 17.110,38 ATS od 5. veljače 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 12.802,17 ATS od 13. veljače 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 10.417,65 ATS od 13. veljače 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 41.484,55 ATS od 17. veljače 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 34.913,46 ATS od 24. veljače 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 35.935,44 ATS od 25. veljače 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 38.753,27 ATS od 5. ožujka 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 290.143,22 ATS od 9. ožujka 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 43.014,56 ATS od 9. ožujka 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 11.681,26 ATS od 11. ožujka 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,

- 19.946,10 ATS od 12. ožujka 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 94.793,74 ATS od 15. svibnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 88.769,07 ATS od 15. svibnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 71.887,25 ATS od 19. svibnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 34.844,93 ATS od 19. svibnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 66.476,42 ATS od 19. svibnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 11.459,85 ATS od 21. svibnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 68.116,65 ATS od 16. lipnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 15.935,94 ATS od 16. lipnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 17.563,65 ATS od 17. lipnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 3.365,49 ATS od 17. lipnja 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 19.649,16 ATS od 9. kolovoza 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,

- 28.909,29 ATS od 9. kolovoza 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 5.777,40 ATS od 9. kolovoza 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 33.656,32 ATS od 15. kolovoza 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 743,06 ATS od 15. kolovoza 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 37.572,50 ATS od 29. kolovoza 1999. godine do 28. veljače 2002. godine,
- 10.282,52 ATS od 29. kolovoza 1999. godine do 28. veljače 2002. godine.

Obrazloženje

Pobijanom presudom označenom u izreci sud prvog stupnja je prihvatio tužbeni zahtjev da se nalaže tuženiku da plati tužitelju iznos od 206.796,69 EUR sa zateznom kamatom po stopi koju banke u mjestu ispunjenja (Austrija, Beč) plaćaju na devizne štedne uloge po viđenju na ATS od 31. prosinca 2001. godine, a od 1. siječnja 2002. godine pa do isplate po stopi koju plaćaju na devizne štedne uloge po viđenju u eurima i to na pojedine iznose kao što je navedeno u izreci prvostupanjske presude. Uz to je tuženik dužan tužitelju naknaditi trošak parničnog postupka u iznosu od 215.370,50 kn u roku od 8 dana.

U obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud je utvrdio da su stranke bile u poslovnom odnosu po osnovi ugovora o prodaji robe po Bečkoj konvenciji iz 1980. godine. Tužitelj je bio prodavatelj koji je tuženiku isporučivao robu dok tuženik za isporučenu robu (automobilske gume) nije tužitelju platio cijenu u utuženom iznosu. Tuženik je kupljene automobilske gume primao izravno od tužitelja. Tuženik je od tužitelja zahtijevao da tužitelj račune za isporučenu robu tuženiku ispostavlja na tvrtku HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware u Sjedinjenim Američkim Državama.

Nesporno je utvrđeno da je tužitelj isporučio predmetnu robu tuženiku. Tuženik je u tijeku postupka osporavao postojanje obvezno-pravnog odnosa između tužitelja i tuženika. Isticao je da postoji poslovni odnos po osnovi prodaje robe između tužitelja i tvrtke HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware u Sjedinjenim Američkim Državama na koju je tužitelj ispostavljao predmetne račune.

Sud prvog stupnja je obrazložio na osnovi opsežnih isprava priloženih u spisu, te iskaza svjedoka kojima je poklonio vjeru da je zahtjev tužitelja osnovan pa je presudio kao u izreci pobijane presude.

U ovom parničnom postupku sud prvog stupnja je primijenio odredbe Konvencije Ujedinjenih naroda o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe od 11. travnja 1980. (Službeni list SFRJ- Međunarodni ugovori broj 10/84) koje je Republika Hrvatska postala strankom temeljem notifikacije o sukcesiji države prednice, stupila na snagu u odnosu na Republiku Hrvatsku 8. listopada 1991. godine, („Narodne novine“ broj 15/98 u daljnjem tekstu: Bečka konvencija), te odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 111/99 i 88/01 u daljnjem tekstu: ZPP).

Protiv te presude žalbu je izjavio tuženik pobijajući je u cijelosti zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Obrazlažući žalbu, žalitelj ističe da su navodi iz obrazloženja pobijane presude suda prvog stupnja neosnovani. Navodi da je tužitelju dosuđen iznos od 206.796,69 EUR (ranije iznos od 2.373.256,76 ATS) dok priloženi računi glase na iznos od 1.469.336,95 ATS. Žalitelj smatra da za preostali iznos od 903.919,81 ATS tužitelj nije dostavio račune, tako da za taj iznos nema relevantnih isprava kojima bi tužitelj dokazao svoje potraživanje prema tuženiku. Navodi da postoji bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 13. ZPP, zbog toga što postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava. Tuženik se žali zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja jer je postojao poslovni odnos po osnovi prodaje robe između tužitelja i HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama te da ne postoji obvezno-pravni odnos između tužitelja i tuženika. Navodi da je sud prvog stupnja neosnovano poklonio vjeru iskazu tužiteljevog punomoćnika po zakonu Thomasa Glocknera, te se poziva na iskaze Milene Gačić i Branka Gačića predstavnike tuženika. Ističe da su računi ispostavljeni na HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama te da je sva plaćanja vršio HEMPTON koji je bio kupac robe. Navodi da sud prvog stupnja zanemaruje isprave koje je dostavio tuženik, zatim da je HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama i nakon 1. ožujka 1997. godine vršio plaćanja prema tužitelju. Žalitelj u osnovi ističe da tuženik nije bio nikada u obvezno-pravnom odnosu s tužiteljem po osnovi ugovora o prodaji robe, te da je osnovan tuženikov prigovor promašene pasivne legitimacije. Predlaže da se pobijana presuda ukine podredno preinači.

Odgovor na žalbu tuženika je podnio tužitelj koji žalbu smatra neosnovanom, te predlaže da se ista odbije kao neosnovana.

Tuženikova žalba nije osnovana.

Pazeći po službenoj dužnosti na apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. Zakona o parničnom postupku i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da sud prvog stupnja nije počinio niti jednu povredu odredaba parničnog postupka te da je na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo.

Iz spisa proizlazi da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio da su stranke bile u poslovnom odnosu po osnovi ugovora o prodaji robe (automobilske gume). Tužitelj je bio prodavatelj koji je tuženiku isporučivao robu (automobilske gume) dok tuženik za isporučenu robu nije tužitelju platio cijenu u utuženom iznosu. Tuženik je kupljene automobilske gume primao izravno od tužitelja. Tuženik je od tužitelja zahtijevao da tužitelj račune za isporučenu robu tuženiku ispostavlja na tvrtku HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware u Sjedinjenim Američkim Državama.

Tužitelj je za isporučenu robu ispostavio račune tuženiku (44 računa uz ovjerene prijave po ovlaštenom stalnom sudskom tumaču za njemački jezik, te dvije bonifikacije odnosno odobrenja na iznos 5.777,40 ATS i 1.527,00 ATS što ukupno iznosi 2.373.235,76, ATS list 9.-108. spisa). Razvidno je da na predmetnim računima piše: Poslati na HEMPTON CO, LTD 9422 OLD CAPITOL TRAIL SUITE 700 WILMINGTON 19808 WILMINGTON DE, (adresa u državi Delaware u Sjedinjenim Američkim Državama), te da na računima je navedena adresa tuženika za dostavu robe: WEIMAR d.o.o. export-import, Osječka 25a, Rijeka-Hrvatska.

Tužitelj je u tužbi naveo da su kod tuženika osobe ovlaštene za zastupanje istodobno fizičke osobe osnivači tvrtke HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware u Sjedinjenim Američkim Državama.

Iz dopisa tuženika od 3. travnja 1997. godine na tuženikovom memorandumu (list 109. spisa) razvidno je da je potpisala taj dopis gospođa Milena. Utvrđeno je da je tim dopisom tuženik dao uputu tužitelju kako ubuduće treba ispostavljati račune za isporučenu robu (automobilske gume, list 110. spisa).

Podneskom od 12. lipnja 2001. godine (list 120. spisa) tužitelj odnosno predlagatelj osiguranja je stavio prijedlog za određivanje privremene mjere da se naloži ovlaštenoj osobi za platni promet da protivniku osiguranja uskrati s dužnikovih računa kao što je navedeno (list 120. spisa) isplatu novčanog iznosa za koji je određena privremena mjera.

U odgovoru na tužbu od 19. srpnja 2001. godine (list 125.-126. spisa) tuženik je osporio tužbeni zahtjev u cijelosti, istaknuo je prigovor nedostatka pasivne legitimacije, s obzirom da iz priloženih isprava je razvidno da se računi odnose na treću pravnu osobu HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware u Sjedinjenim Američkim Državama.

Na ročištu od 19. srpnja 2001. godine (list 127. spisa) tužitelj se očitovao na navode tuženika iz odgovora na tužbu istaknuvši da nije osnovan prigovor promašene pasivne legitimacije. Tuženik je navedenim dopisom od 3. travnja 1997. godine (list 109. spisa), a koji je potpisala vlastoručno Milena Gačić koja je u sudskom registru upisana kao član uprave tuženika, dao na taj način tužitelju uputu kako da ubuduće ispostavlja račune za isporučenu robu tuženiku na treću pravnu osobu tvrtku HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u Sjedinjenim Američkim Državama. Tužitelj je istaknuo na tom ročištu da je tvrtka HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE off shore tvrtka kojoj je osnivač Branko Gačić, inače tuženikov zastupnik po zakonu. Tužitelj je istaknuo da je iz dopisa tuženika od 13. studenog 1997. godine (list 96.-97. spisa), te dopisa tvrtke HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE od 5. veljače 2000. godine (list 98.-99. spisa) razvidno da je tuženik bio u poslovnom odnosu s tužiteljem.

Podneskom od 27. travnja 2001. godine (list 131.-132. spisa) tuženik se očitovao na navode tužitelja. Naveo je da predmetni računi glase na tvrtku HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE, te da ne postoji obveznopravni odnos između tužitelja i tuženika nego između tužitelja i tvrtke HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE. Tuženik je priložio carinske deklaracije, navodeći da je račune za kupljenu robu plaćao HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware u Sjedinjenim Američkim Državama. Tuženik je ostao kod prigovora nedostatka pasivne legitimacije, te je naveo da je prijedlog tužitelja kao predlagatelja osiguranja u vezi predložene privremene mjere neosnovan.

Na ročištu od 3. listopada 2001. godine (list 498. spisa) sud prvog stupnja je izveo dokaz saslušanjem svjedoka Milene Gačić, koja je bila za vrijeme nastanka spornog odnosa između tužitelja i tuženika u radnom odnosu kod tuženika u razdoblju od 1994. godine do ožujka 2000. godine. Svjedokinja je iskazala na okolnosti poslovne suradnje između stranaka (list 498.-502. spisa), da je postojao trostrani pravni odnos između BRIDGESTONE FIRESTONE EUROPA sa sjedištem u Belgiji koji je izašao iz poslovanja. Trostrani poslovni odnos je zbog

navedenih razloga (tražena sredstva osiguranja u vidu bankarskih garancija koja bi trebala biti konfirmirana od inozemnih banaka) nastavljen između 1. BRIDGESTONE FIRESTONE AUSTRIA GmbH, 2. HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware u Sjedinjenim Američkim Državama. 3. tuženika WEIMAR d.o.o. Kraljevica, Bakarački Put 12. Tuženik je preko svojih poslovnih veza došao do tvrtke HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware u Sjedinjenim Američkim Državama. Svjedokinja je navela da je uputila 3. srpnja 1997. godine poruku (dopis na listu 109. spisa) kako ubuduće trebaju izgledati računi za isporučenu robu s obzirom na tadašnju poslovnu suradnju između navedenih pravnih osoba i isporučivanje robe iz skladišta tvrtke BRIDGESTONE FIRESTONE AUSTRIA GmbH te da se računi ispostavljaju na HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama, dok se roba šalje neposredno tuženiku WEIMAR d.o.o. Kraljevica, Bakarački Put 12. Tvrtka HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama nije nikada tražila od tuženika osiguranje plaćanja za isporučenu robu (automobilske gume) bankarskim garancijama koje bi trebale biti konfirmirane od stranih banaka. Svjedokinja je iskazala da se nije nikada zanimala i raspitivala tko je vlasnik tvrtke HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama te da se ne sjeća poslovnih sastanaka s predstavnicima tužitelja u vezi mirnog rješenja spora odnosno reguliranja plaćanja.

Saslušani tuženikov zastupnik po zakonu Branko Gačić (list 503.-506. spisa) zaposlen kod tuženika kao član uprave iskazao je na okolnosti poslovne suradnje između stranaka da su računi od 1994. godine do 1997. godine ispostavljani poštom kasnije telefaksom. Tuženik WEIMAR d.o.o. Kraljevica, Bakarački Put 12 je ispostavljao račune na HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware (SAD). Naveo je da je tuženik te račune od HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE slao svom špediteru na granicu kako bi automobilske gume mogle biti uvezene u Republiku Hrvatsku. Ističe da je poslovni odnos prodaje predmetne robe postojao između tužitelja i HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware u Sjedinjenim Američkim Državama te da ne postoji poslovni odnos između tužitelja i tuženika. Iskazao je kako je uspostavljen poslovni odnos između HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE i tuženika (list 503. spisa), te da mu nije poznato tko je vlasnik tvrtke HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama (list 504. spisa), zatim da tuženik nije podmirio svoj dug prema tvrtki HEMPTON, da nije bilo pregovora o odgodi plaćanja između tužitelja i tuženika, zatim da je on sa tužiteljem ostvarivao kontakte samo tehničke prirode jer je tužitelj preko HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware (SAD) plasirao svoje proizvode na hrvatsko tržište i da je on u tuženikovo ime uputio telefaks tvrtki DELACHER iz Beča, Austrija (list 96.-97. spisa) u vezi neisporučenih guma. Iz tog telefaksa je razvidno da tuženik traži da tvrtka Delacher, Beč, Austrija pošalje navedeni iznos u ATS (austrijskim šilinzima) na HEMPTON Co. broj računa kod navedene banke u Trstu. Tuženikov zastupnik po zakonu je iskazao da je tuženik zaprimio svu robu navedenu u računima dostavljenim uz tuženikov podnesak od 27. srpnja 2001. godine te da je većinu robe prodao, ali da ima još neprodane robe.

Podneskom od 9. listopada 2001. godine tuženik je dostavio preslike naloga i isprava tuženikovih uplata tvrtki HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware (SAD) preko navedene banke (list 509.-607. spisa).

Na ročištu održanom 16. studenog 2001. godine (list 614.-618. spisa) saslušan je tužitelj zakonski zastupnik Thomas Michael Glockner na okolnosti poslovne suradnje s tuženikom i tvrtkom HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware (SAD). Tužitelj je osnovan krajem 1996. godine. Navodi da je tužitelj narudžbe za isporuku robe (automobilske gume) primao od tuženika, a ne od tvrtke HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama s kojom tužitelj nije nikada poslovao. Tužitelj je u početku poslovnog odnosa račune ispostavljaio na tuženika te da je u jednom momentu gđa Milena Gačić uputila tužitelju telefaks poruku napisanu rukom (list 109. spisa) i da je u toj poruci zamolila tužitelja da više ne ispostavlja račune na tuženika nego na tvrtku HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama. Zakonski zastupnik tužitelja je naveo da su autogume od tužitelja naručivali za tuženika Milena Gačić i Branko Gačić te da su u tuženikovo ime ugovarali uvjete isporuke, cijene i količinu isporučene robe. Na okolnosti poslovanja između stranaka zakonski zastupnik tužitelja je iskazao da su održavani tijekom 1998. i 1999. godine poslovni sastanci na kojima su bili prisutni navedeni predstavnici tuženika te da na tim sastancima predstavnici tuženika nisu nikada osporavali postojanje potraživanja tužitelja, niti su utvrdili da bi tužitelj bio u poslovnom odnosu sa HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama. Pregovaralo se na tim sastancima u vezi vraćanja predmetnog duga tuženika prema tužitelju. Istakao je da su računi za predmetnu robu plaćani tužitelju u 1997. godini, iako su glasili na tvrtku HEMPTON te da je tuženik prestao plaćati tužitelju cijenu za isporučenu robu zbog toga što su tuženikovi kupci prestali plaćati tuženiku.

Sud prvog stupnja je naložio rješenjem s ročišta od 16. studenog 2001. godine (list 618. spisa) da dostavi narudžbenice kojima je naručivao robu putem telefaksa od tvrtke HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama, kao i potvrdu telefaksa da je ova tvrtka zaprimila narudžbenice i račune koje je tuženik primao od tvrtke HEMPTON, a što su iskazali tuženikov zastupnik po zakonu Branko Gačić i Milena Gačić. Utvrđeno je da tuženik nije nikada dostavio navedene isprave.

Podneskom od 23. svibnja 2002. godine tužitelj je dostavio isprave u prijevodima na hrvatskom jeziku (list 629.-650. spisa) a što je komplementarno s ispravama na engleskom jeziku (list 705.-722. spisa). Iz ovih isprava je utvrđena komunikacija između članova tuženikove uprave Milene Gačić i Branka Gačića te da je tuženik preko njih naručivao kao kupac robu (automobilske gume) od tužitelja kao prodavatelja. Razvidno je da su uvjeti u vezi robe i plaćanja utanačeni u telefaks poruci od 9. lipnja 1999. godine (list 630. i 706. spisa)

koji je tuženik uputio tužitelju odnosno iz dopisa tuženika (list 632. i 708. spisa) kao što je pravilno utvrdio sud prvog stupnja u prvostupanjskoj presudi.

U nastavku postupka sud prvog stupnja je izveo postupak izvođenja dokaza dopunskim saslušanjem tako da je saslušao svjedoka Milenu Gačić (list 726.-729. spisa) na okolnost suprotnosti njezina iskaza danog na ročištu od 3. studenog 2001. godine sa sadržajem isprava (korespondencije) između stranaka koje je tužitelj dostavio uz podnesak od 23. svibnja 2002. godine (list 629.-650. spisa).

Sud prvog stupnja je utvrdio da je tužitelj priložio dokaze kojima dokazuje da je tuženik bio s tužiteljem u poslovnom odnosu kupoprodaje. Priloženi dopisi napisani na tužnikovim memorandumima i potpisani od strane članova uprave tuženika Milene Gačić i Branka Gačića u suprotnosti su s njihovim iskazima danim na ročištu 3. listopada 2001. godine.

Tužitelj je podneskom od 17. srpnja 2001. godine (list 667. spisa) izvršio konverziju novčanih sredstava u austrijskim šilinzima tako da je precizirao tužbeni zahtjev u EUR. Istaknuo je da su navodi tuženika istaknuti u tijeku postupka netočni. Dostavio je izvornu ispravu države Delaware, Sjedinjene Američke Države od 29. siječnja 2002. godine, a koja se odnosi na HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama (list 680. spisa na engleskom jeziku) s prijevodom na hrvatski jezik po ovlaštenom sudskom tumaču (list 694. spisa) potvrđena od strane Harieriet Windsor, Državne tajnice države Delaware, Sjedinjene Američke Države.

Uvidom u ovu ispravu utvrđeno je da je trgovačko društvo HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware primljeno i zavedeno u tom uredu 21. prosinca 1993. godine te da je proglašeno 13. ožujka 1997. godine. Iz izjave o osnivanju od 21. prosinca 1993. razvidno je koje su osobe ovlaštene za zastupanje odnosno koje obavljaju poslove iz nadležnosti direktora društva HEMPTON. Utvrđeno je da se radi o Mileni Panić-Gačić i Branku Gačiću dakle o istim osobama koje predstavljaju tuženika. Iz navedenih isprava utvrđeno je da HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, (SAD) ne postoji od 1. ožujka 1997. godine kada je brisana po službenoj dužnosti iz registra tvrtki zbog neplaćanja poreznih obveza.

Tužitelj je istaknuo da je tuženik plaćao račune nepostojećoj tvrtki HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, (SAD). Tužitelj je dostavio u preslici Opće uvjete prodaje i isporuke robe na njemačkom jeziku s ovjerenim prijevodom na hrvatskom jeziku po ovlaštenom sudskom tumaču od 27. srpnja 2002. godine (list 701. spisa), a koji se odnosi na zatezne kamate koje tužitelj u svom poslovanju obračunava.

Podneskom od 26. srpnja 2002. godine (list 723. spisa) tuženik je ostao kod navoda istaknutih u tijeku postupka. Osporio je navedene isprave, te je naveo da nije bio u poslovnom odnosu s tužiteljem. Predlaže da se tužitelj odbije s tužbenim zahtjevom.

Na ročištu od 30. srpnja 2002. godine (list 725. spisa) tužitelj je ostao u cijelosti kod tužbenog zahtjeva i kod prijedloga za određivanje navedene privremene mjere s time da se odredi da je dio prijedloga za određivanje privremene mjere koji se odnosi na zateznu kamatu od pojedinih iznosa glavnice od dospijeca do dana plaćanja. Tuženik je ostao kod navoda iz odgovora na tužbu te navoda istaknutih u tijeku postupka. Protivi se izdavanju predmetne privremene mjere jer da ne postoje zakonski razlozi iz čl. 296. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04 i 88/05). Dopunski je saslušana Milena Panić-Gačić koja je iskazala različito u odnosu na prvotni iskaz (list 498. spisa). Iskazivala je na okolnosti suprotnosti njezina iskaza danih na ročištu od 3. studenog 2001. godine sa sadržajem isprava (korespondencije) između stranaka koje je tužitelj dostavio uz podnesak od 23. svibnja 2002. godine (list 629.-650. spisa). Svjedokinja je objasnila kako su ona i njezin suprug Branko Gačić postali osobe ovlaštene za zastupanje HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama, u vezi osnivanja ove tvrtke, te da joj nije poznato kako su postali direktori HEMPTONA. Navela je osobe s kojima je kontaktirala te da je sve do raskida radnog odnosa u ožujku 2000. godine potpisivala u tuženikovo ime financijske dokumente, tako i devizna plaćanja putem banke. Svjedokinja je iskazala da je tuženik primao račune od tvrtke HEMPTON u početku poštom, a kasnije putem telefaksa te da se carinjenje uvezene robe vršilo na osnovu fotokopiranih računa koji su se špediteru slali putem telefaksa. Sada je potvrdila činjenicu da su između tužitelja i tuženika održavani poslovni sastanci u Rijeci i Opatiji radi unapređenja poslovanja, ali da tema tih sastanaka nije bilo plaćanje predmetnih računa za isporučenu robu (automobilske gume).

Pravilno je postupio sud prvog stupnja kada je ocijenio iskaze predstavnika tuženika Milene Panić-Gačić i Branka Gačića tako da im nije poklonio vjeru jer su isti kontradiktorni i suprotni ispravama u spisu. Osim toga pravilno je sud prvog stupnja ocijenio relevantnim iskaz zastupnika tužitelja po zakonu Thomasa Michaela Glocknera koji je logičan i uvjerljiv te u skladu s ispravama u spisu, a što u cijelosti prihvaća i ovaj sud.

Pravilno je postupio sud prvog stupnja kada je prihvatio tužbeni zahtjev. Utvrđeno je da su tužitelj i tuženik bili u međusobnom poslovnom odnosu kupoprodaje. Uvidom u citirane isprave u spisu pravilno je sud prvog stupnja utvrdio da su tužitelj i tuženik u međusobnom poslovnom odnosu prodaje robe bez obzira što su računi po zahtjevu tuženika ispostavljeni na HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama. Iz priloženih isprava u spisu sud prvog stupnja je utvrdio da te isprave su nastale nakon prestanka postojanja tvrtke HAMPTON odnosno poslije 1. ožujka 1997. godine.

Među strankama nije sporno da je tužitelj robu (automobilske gume) na koju se odnose utuženi računi isporučivao tuženiku u 1997., 1998. i 1999. godini.

Sporno je među strankama tko je naručivao robu koju je tužitelj isporučivao tuženiku. Pravilno je sud prvog stupnja utvrdio na temelju iskaza svjedoka i priloženih isprava da je tuženik naručivao robu od tužitelja, zatim da je tužitelj robu isporučivao isključivo tuženiku te da je po izričitoj uputi tuženika tužitelj ispostavljao račune za robu koja je isporučena tuženiku na HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama. Utvrđeno je da tvrtka HEMPTON ne postoji od 1. ožujka 1997. godine tako da nije ni mogla naručivati robu, već jedino tuženik. Pravilno je utvrdio u postupku izvođenja dokaza prvostupanjski sud, da je slijedom navedenoga, tuženik bio kao kupac u poslovnom odnosu s tužiteljem kao prodavaocem, a što u cijelosti prihvaća i ovaj sud. Navedeno proizlazi iz isprava u spisu (dopisi, telefaksi, potvrde, carinske deklaracije), a što je u skladu i s iskazom zakonskog zastupnika tužitelja Thomasa Michaela Glocknera.

Sud prvog stupnja je obrazložio zašto nije poklonio vjeru iskazima svjedoka Milene Panić-Gačić i tuženikovog zastupnika po zakonu Branka Gačića (list 12. presude), jer su njihovi iskazi kontradiktorni i u suprotnosti sa činjenicama utvrđenim u spisu po osnovi isprava i iskaza zakonskog zastupnika tužitelja Thomasa Michaela Glocknera.

Pravilno je sud prvog stupnja obrazložio da je prigovor tuženika zbog nedostatka pasivne legitimacije neosnovan, te da se u ovom parničnom predmetu radi o obvezno-pravnom odnosu po osnovi prodaje robe s elementom inozemnosti. Tužitelj kao prodavatelj ima sjedište u Republici Austriji dok tuženik kao kupac robe ima sjedište u Republici Hrvatskoj.

Pravilno je sud prvog stupnja primijenio materijalno pravo Bečku konvenciju od 11. travnja 1980. (Službeni list SFRJ-Međunarodni ugovori broj 10/84).

U ovom parničnom predmetu se primjenjuje Zakon o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima (Sl. list 43/82, 77/82, „Narodne novine“ broj 53/91 i 88/01 nastavno ZRSZ), te se kao materijalno pravo primjenjuje Bečka konvencija od 11. travnja 1980. (Službeni list SFRJ-Međunarodni ugovori broj 10/84), te Konvencija o zastari potraživanja u području međunarodne kupoprodaje robe (Sl. list - Međunarodni ugovori broj 5/78). Sud prvog stupnja je obrazložio istaknute prigovore tuženika da tuženik nije bio u poslovnom odnosu s tužiteljem po osnovi utuženih računa. Sud prvog stupnja je pravilno istaknute prigovore tuženika ocijenio neosnovanima u cijelosti.

U ovom parničnom postupku se primjenjuju odredbe čl. 19. Zakona o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima (Sl. list 43/82, 77/82, „Narodne novine“ broj 53/91 i 88/01), čl. 1. Konvencije Ujedinjenih naroda o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe od 11. travnja 1980. (Službeni list SFRJ-Međunarodni ugovori broj 10/84) koje je Republika Hrvatska postala strankom temeljem notifikacije o sukcesiji države prednice, stupila na snagu u odnosu na Republiku Hrvatsku 8. listopada 1991. godine, („Narodne novine“ broj 15/98, u daljnjem tekstu: Bečka konvencija), zatim Konvenciju o zastari potraživanja u području međunarodne kupoprodaje robe (Sl. list - Međunarodni ugovori broj 5/78), te odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 111/99 i 88/01 u daljnjem tekstu: ZPP).

Nesporno je u prvostupanjskom postupku utvrđeno da je tužitelj tuženiku isporučio robu (automobilske gume).

U daljnjem tijeku parničnog postupka sporno je bilo postojanje poslovnog odnosa iz prodaje robe.

Pravilno je utvrdio prvostupanjski sud u postupku izvođenja dokaza uvidom u isprave u spisu, te ocjenom iskaza navedenih svjedoka da je tužbeni zahtjev osnovan, a što u cijelosti prihvaća i ovaj sud.

U odnosu na pobijanu presudu utvrđeno je uvidom u spis da je ovaj parnični postupak tužitelj pokrenuo tužbom od 22. svibnja 2001. godine protiv tuženika radi isplate iznosa od ATS 2.373.235,76 s navedenim kamatama te radi troškova parničnog postupka i da je tužitelj specificirao tužbeni zahtjev tako da je podneskom od 17. srpnja 2002. godine uskladio tužbeni zahtjev na način da je izvršio konverziju potraživanja u austrijskim šilinzima u EUR- po tečaju koji je bio na snazi na dan uvođenja EUR- 1. siječnja 2002. godine i to 1 EUR= ATS 13,7603. Precizirao je tužbeni zahtjev (list 670. spisa) tako da od tuženika potražuje iznos od 206.796,69 EUR sa navedenim kamatama (list 671.-673. spisa).

Sud prvog stupnja nije prihvatio stopu zatezne kamate od 12% koju je tužitelj zahtijevao dokazujući njezinu osnovanost svojim Općim uvjetima (list 701. spisa, Opći uvjeti prodaje i isporuke robe na njemačkom jeziku s ovjerenim prijevodom na hrvatskom jeziku po ovlaštenom sudskom tumaču od 27. srpnja 2002. godine, a koji se odnosi na zatezne kamate koje tužitelj u svom poslovanju obračunava od 14%).

S obzirom na navedeno glede kamate valjalo je preinačiti prvostupanjsku presudu u odnosu na zatezne kamate kao u izreci ove presude sukladno odredbama iz čl. 366. ZPP. Naime, od 1. ožujka 2002. godine prestale su postojati valute država članica monetarne unije, a sredstvo plaćanja postao je EUR, pa nije mogla kamata teći na EUR prije toga dana, jer u to vrijeme ta valuta nije još postojala. Zato je od dana dospelosti svake pojedine obveze do 28. veljače 2002. godine zatezna kamata tekla na pojedine iznose u valuti obveze, konkretno je to valuta obveze u ATS (austrijskim šilinzima), a od 1. ožujka 2002. godine do isplate zatezne kamate teku na pojedine iznose izražene u EUR, time da se i zatezne kamate imaju isplatiti u EUR, po stopi koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju u valuti ugovora odnosno EUR.

Pravilno je utvrdio sud prvog stupnja da su stranke bile u poslovnom odnosu po osnovi ugovora o prodaji prodaje robe, automobilske gume. Stranke u ovom parničnom postupku su pravne osobe sa sjedištem u različitim državama te se radi o sporu sa međunarodnim elementom. Tužitelj i tuženik nisu ugovorili mjerodavno pravo u slučaju spora. Sud prvog stupnja je kao nesporno utvrdio da su stranke potpisnice Bečke konvencije od 11. travnja 1980. (Službeni list SFRJ-Međunarodni ugovori broj 10/84) koje je Republika Hrvatska postala strankom temeljem notifikacije o sukcesiji države prednice, stupila na snagu u odnosu na Republiku Hrvatsku 8. listopada 1991. godine („Narodne novine“ broj 15/98) i Konvenciju o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe (Sl. list - Međunarodni ugovori broj 5/78).

Prvostupanjski sud je utvrdio da je sporno je li postojao obvezno-pravni odnos između stranaka po osnovi ugovora o prodaji robe.

Pravilno je utvrdio sud prvog stupnja uvidom u isprave u spisu da je tužbeni zahtjev osnovan kao u izreci pobijane presude. Navedeno u cijelosti prihvaća i ovaj sud. Utvrđeno je na osnovu izvedenih dokaza, uvidom u navedene isprave i iskaze saslušanih svjedoka kojima je sud poklonio vjeru da su stranke bile u kupoprodajnom odnosu u vezi automobilske gume. Nesporno je utvrđeno da je predmetnu robu tužitelj isporučio tuženiku. Utvrđeno je da predmetne automobilske gume tuženik nije platio te da nije dostavio valjane dokaze u svezi toga.

Stranke nisu u tijeku parničnog postupka predložile daljnje dokaze.

Tuženik nije u smislu odredbe čl. 7. st. 2., čl. 219. i čl. 299. Zakona o parničnom postupku iznio činjenice niti predložio dokaze kojima pobija navode i dokaze tužitelja do zaključenja glavne rasprave.

Pravilno je sud prvog stupnja primijenio materijalno pravo Bečku konvenciju od 11. travnja 1980. godine, Konvenciju Ujedinjenih naroda o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe od 11. travnja 1980. (Službeni list SFRJ-Međunarodni ugovori broj 10/84) koje je Republika Hrvatska postala strankom temeljem notifikacije o sukcesiji države prednice, stupila na snagu u odnosu na Republiku Hrvatsku 8. listopada 1991. godine, („Narodne novine“ broj 15/98) kada je tužbeni zahtjev prihvatio za iznos od 206.796,69 EUR s navedenim kamatama kao u izreci prvostupanjske presude i za troškove parničnog postupka.

Pravilno je utvrdio sud prvog stupnja na osnovu isprava koju je tužitelj predao sudu da potraživanje tužitelja proizlazi iz obvezno-pravnog odnosa po osnovi prodaje robe regulirano Bečkom konvencijom od 1980. godine, te da tuženik nije ispunio svoju obvezu kada nije platio navedene račune za isporučenu robu.

U ovom parničnom postupku se primjenjuju odredbe Zakona o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima (Sl. list 43/82, 77/82, „Narodne novine“ broj 53/91 i 88/01, u daljnjem tekstu ZRSZ).

Odredbom čl. 19. ZRSZ-a određeno je da je za ugovore mjerodavno pravo što su ga izabrale ugovorne strane, osim ako navedenim zakonom ili međunarodnim ugovorom nije drugačije određeno.

Prema stavu ovog suda kao materijalno pravo se primjenjuje Bečka konvencija od 11. travnja 1980. (Službeni list SFRJ - Međunarodni ugovori broj 10/84), te Konvencija o zastari potraživanja u području međunarodne kupoprodaje robe (Sl. list-Međunarodni ugovori broj 5/78), dok se odredbe materijalnog prava Republike Austrije primjenjuju supsidijarno ako samom Konvencijom pojedino pitanje nije izričito riješeno, a niti se može riješiti po osnovi načela na kojima se Konvencija temelji (čl. 7. st. 2. Konvencije). Bečka konvencija se primjenjuje uvijek kada se radi o međunarodnoj prodaji robe osim u slučaju kad su stranke izričito isključile njenu primjenu odnosno kad su ugovorile primjenu materijalnog prava pojedine države kao isključivo mjerodavnom za ugovor. Iz spisa proizlazi da stranke nisu izričito isključile primjenu Konvencije Ujedinjenih naroda o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe, a niti su ugovorile primjenu materijalnog prava neke druge države kao isključivo mjerodavnom za ugovor o prodaji robe. Stoga u spornom odnosu između parničnih stranaka treba primijeniti Konvenciju Ujedinjenih naroda o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe od 11. travnja 1980. (Službeni list SFRJ-Međunarodni ugovori broj 10/84) koje je Republika Hrvatska postala strankom temeljem notifikacije o sukcesiji države prednice, stupila na snagu u odnosu na Republiku Hrvatsku 8. listopada 1991. godine, („Narodne novine“ broj 15/98).

Odredbom čl. 1. Bečke konvencije propisano je da se ova konvencija primjenjuje na ugovore o prodaji robe, sklopljene između strana koje imaju svoja sjedišta na teritorijima različitih država: a) kad su te države, države ugovornice ili b) kad pravila međunarodnoga privatnoga prava upućuju na primjenu prava jedne države ugovornice. Razvidno je da su u ovom predmetu ispunjena oba alternativna uvjeta za primjenu Bečke konvencije propisana odredbom čl. 1. st. 1. Konvencije jer je tužitelj pravna osoba sa sjedištem u Republici Austriji, a tuženik je pravna osoba sa sjedištem u Republici Hrvatskoj, a i pravila međunarodnog privatnog prava upućuju na primjenu prava Republike Austrije kao države ugovornice Konvencije. U konkretnom slučaju se primjenjuje Bečka konvencija temeljem odluke o notifikaciji o sukcesiji države prednice („Narodne novine“ - Međunarodni ugovori broj 15/98) primjenjuje u Republici Hrvatskoj i temeljem potvrđene generalne sukcesije svih ugovora koje je bivša Jugoslavija sklopila s Republikom Austrije, te Ustavne odluke o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj 31/91) i čl. 29. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora („Narodne novine“ broj 28/96).

Uvidom u isprave u spisu (računi, dopisi, potvrde i carinske deklaracije) utvrđeno je da su stranke bile u poslovnom odnosu prodaje robe (automobilske gume). Ugovor o prodaji je sklopljen u trenutku prihvatanja ponude u skladu s odredbama ove konvencije (čl. 23. Konvencije).

Nesporno je među strankama da je tužitelj isporučio robu (automobilske gume) tuženiku. Sporno je postojanje poslovnog odnosa prodaje robe jer je tuženik po izričitoj uputi tražio da se računi ispostavljaju na HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama.

Kao materijalno pravo u konkretnom slučaju primjenjuje se Bečka konvencija iz 1980. godine na ugovore o prodaji robe. Pitanja koja se tiču materije uređene ovom konvencijom, a nisu izričito riješena u njoj, rješavat će se prema općim načelima na kojima se ona temelji ili bez tih načela, prema pravu mjerodavnom na osnovi pravila međunarodnog privatnog prava (čl. 7. st. 2. Konvencije).

Bečka konvencija ne definira izričito pojam ugovora o prodaji. Ipak ugovor o prodaji je određen odredbama čl. 30. i čl. 53. Konvencije.

Prodavatelj je dužan, na način predviđen ugovorom i ovom konvencijom, isporučiti robu, predati dokumente koji se na robu odnose i prenijeti vlasništvo na robu (Prodavateljeve obveze) čl. 30. Konvencije.

Kupac se obvezuje isplatiti cijenu i preuzeti isporuku robe onako kako je predviđeno ugovorom i ovom konvencijom (Obveze kupca) čl. 53. Konvencije.

Ugovorom o prodaji po Bečkoj konvenciji iz 1980. prodavatelj se obvezuje da isporuči robu, preda dokumente i prenese pravo vlasništva na drugu stranu kupca, dok se kupac obvezuje da isplati cijenu i preuzme robu onako kako je predviđeno ugovorom i ovom konvencijom.

Kupčeva obveza da isplati cijenu propisana je odredbama čl. 54.-59. Konvencije, dok je obveza preuzimanja robe propisana čl. 60. Konvencije.

Iz dokumentacije koja se nalazi u spisu proizlazi da je tužitelj ispunio svoju ugovornu obvezu (obvezu da isporuči robu, preda dokumente koji se na robu odnose i prenese pravo vlasništva na robu), dok je utvrđeno da tuženik nije ispunio svoju obvezu da isplati cijenu i preuzme isporuku robe onako kako je predviđeno ugovorom i konvencijom.

Nisu osnovani navodi iz žalbe tuženika koje ističe tek u žalbi da tužitelj nije dostavio sve račune.

Utvrđeno je da nije sporno da je tužitelj isporučio predmetnu robu tuženiku.

Nisu osnovani navodi iz žalbe tuženika glede toga da nije bio u poslovnom odnosu s tužiteljem, nego da postoji poslovni odnos po osnovi prodaje robe između tužitelja i HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama. Utvrđeno je da nije sporno da je tužitelj isporučio predmetnu robu tuženiku. Iz isprava u spisu i iskaza saslušanih svjedoka utvrđeno je postojanje obvezno-pravnog odnosa po osnovi prodaje robe (automobilskih guma).

Pravilno je sud prvog stupnja obrazložio i istaknuo da su navedeni prigovori tuženika neosnovani. Prigovori tuženika u vezi toga da ne postoji obvezno-pravni odnos po osnovi prodaje robe između stranaka, te tuženikov prigovor promašene pasivne legitimacije su neosnovani što proizlazi iz isprava u spisu te iskaza saslušanih svjedoka, odnosno svjedoka kojima je sud prvog stupnja poklonio vjeru, a što u cijelosti prihvaća i ovaj sud.

Tuženik nije dokazao da je platio predmetne račune po osnovi obveza koje proizlaze za njega kao kupca po Bečkoj konvenciji od 1980. godine, a koju su potpisale obje stranke te se primjenjuje kao materijalno pravo.

Stoga je sud prvog stupnja pravilno obavezao tuženika na plaćanje iznosa od 206.796,69 EUR. Pravilno je postupio sud prvog stupnja, a što u cijelosti prihvaća i ovaj sud kada je prihvatio tužbeni zahtjev kojim traži isplatu iznosa od 206.796,69 EUR s navedenim kamatama kao u izreci prvostupanjske presude.

Prigovor promašene pasivne legitimacije nije osnovan jer se u konkretnom slučaju radi o poslovnom odnosu između tužitelja koji je nesporno utvrđeno isporučio robu tuženiku. Tuženik je svojom uputom (list 109. spisa), a što je utvrđeno iz priloženih isprava tražio da se računi ispostavljaju na HEMPTON Co. Ltd. 9422 Old Captol Trail Suite 700 Wilmington, 1980 DE u državi Delaware, u Sjedinjenim Američkim Državama. Tuženik je preuzeo predmetnu robu te je utvrđeno da je obustavio plaćanja za navedenu robu prema tužitelju jer da su njemu njegovi kupci obustavili plaćanja. Tuženik nije platio za isporučenu robu (automobilske gume) tužitelju, a niti je dostavio valjane dokaze u vezi plaćanja. Pravilno je utvrdio sud prvog stupnja da postoji obvezno-pravni odnos između tužitelja i tuženika po osnovi prodaje robe po Bečkoj konvenciji od 11. travnja 1980. godine.

Nadalje odluka o troškovima parničnog postupka zakonita je kako po osnovu tako i po visini na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku.

Slijedom navedenog, valjalo je na temelju odredbe čl. 368. Zakona o parničnom postupku odbiti žalbu tuženika u glavnoj stvari kao neosnovanu i potvrditi pobijanu prvostupanjsku presudu.

S obzirom na zatezne kamate valjalo je preinačiti prvostupanjsku presudu u odnosu na zatezne kamate kao u izreci po točkom II. ove presude sukladno odredbama iz čl. 366. ZPP-a.

U Zagrebu 19. prosinca 2006. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA

MR. SC. BARIŠA GAŠPAR v.r.

